

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Marka Zimy ve věci žalobkyně:

Městská část Praha 21, IČO 002 40 923
sídlem Staroklánovická 260, 190 16 Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Horákem
sídlem Jandova 8, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti osoby na řízení zúčastněné: ABAK, spol. s r.o. čes. ABAK, GmbH něm.

ABAK, Co.Ltd. angl., IČO 407 63 153
sídlem Lomecká 695, Újezd nad Lesy, 190 16 Praha 9
zast. advokátem Mgr. Luděkem Šrubařem,
sídlem Hanusova 1537/1, 140 00 Praha 4,

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. MHMP 404008/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Magistrátem hlavního města Prahy, odborem stavebního řádu (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 21, odboru stavební úřad (dále jen „prvostupňový orgán“ či „stavební úřad“) ze dne 9. 5. 2019, č. j. UMCP21/07066/2019/SÚ/Cer (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla na žádost společnosti ABAK, spol. s r.o. čes. ABAK, GmbH něm. ABAK, Co.Ltd. angl.. (dále jen „zúčastněná osoba“ či „žadatel“) prodloužena platnost územního rozhodnutí ze dne 6. 6. 2017, č. j. UMCP21/08482/2017/SÚ/Cer (dále jen „územní rozhodnutí“), které se týká stavby „*Optické připojení sídliště Robožník*“ o 2 roky ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.
2. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyly splněny podmínky pro prodloužení územního rozhodnutí. Důvodem žádosti o prodloužení je neshoda mezi vlastníky stavbou dotčených pozemků a žadatelem, v některých případech je dohoda mezi žadatelem a dalšími účastníky řízení vyloučena. Prodloužením platnosti územního rozhodnutí nedojde k žádné změně a žalobkyně by byla další dva roky omezována ve svém právu nakládat s dotčenými pozemky.
3. Žadatel nadto nemá v úmyslu zahájit vyvlastňovací řízení ve smyslu § 104 odst. 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektrických komunikacích“). Žalobkyně tvrdí, že pokud může žadatel dosáhnout vydání územního rozhodnutí proti vůli vlastníků dotčených pozemků, nelze mu přiznat benefit prodloužení platnosti územního rozhodnutí, aniž by v původní lhůtě dvou let přistoupil k zahájení vyvlastňovacího řízení. Nečinností žadatele je zasahováno do vlastnického práva žalobkyně, jejíž pozemky jsou využívány k zajištění např. dopravní obslužnosti občanů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Nejedná se zde o opakované územní řízení, ale o nové rozhodnutí ve smyslu § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť se jedná o rozhodnutí, kterým se mění doba platnosti rozhodnutí. Správní orgán tak měl povinnost zkoumat, zda jsou pro vydání nového rozhodnutí splněny podmínky. Prostá skutečnost nedokončených jednání s vlastníky dotčených nemovitostí nemůže být důvodem pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že na základě předložené dokumentace nelze stavbu řádně umístit, neboť stavba není dostatečně okótována a dokumentace neobsahuje zákresy ostatní stávající dopravní a technické infrastruktury, a stavba jako taková tak není v souladu s veřejným zájmem. Zákresy inženýrských sítí jsou nadto pouze orientační, včetně umísťované stavby. Z dokumentace ani není zřejmý počet HDPE trubek, které mají být ve výkopu umístěny. Žalobce shrnuje, že projektová dokumentace neobsahuje jednoznačné informace o tom, co a kam se bude umísťovat. Žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí nevymezil dostatečným způsobem předmět řízení, neboť měl povinnost posoudit zákonnost a přezkoumatelnost původního územního rozhodnutí.
5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá absenci veřejného zájmu na realizaci stavby. Ačkoliv je zjišťování veřejného zájmu na realizaci stavby předmětem vyvlastňovacího řízení, nezbavuje to správní orgány povinnosti posoudit totéž jako předběžnou otázku.

V daném případě absentuje veřejný zájem, neboť se jedná o umístění stavby v lokalitě, která je adekvátně vybavena komunikačními sítěmi jako například bezdrátovým přenosem či pevnými linkami. Nadto se podzemní vedení jeví jako již překonané a stavby tohoto typu by měly být umísťovány jako dočasné, s čímž se žalovaný nevypořádal a nezabýval se ani tím, že kapacita pozemků je omezená a lze je využít k důležitějším účelům. Stavba nenaplnuje znaky veřejné komunikační sítě, neboť nemá reálné uživatele, nedojde ke zrychlení sítě a existuje jiný způsob řešení umístění stavby.

6. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k námitkám v prvním žalobním bodu uvedl, že příprava staveb technické infrastruktury je složitá a časově náročná a jednání mezi stavebníky a vlastníky dotčených nemovitostí nejsou vždy bezproblémová. Žalovaný považuje důvod žadatele uvedený v žádosti o prodloužení za srozumitelný a uvěřitelný a žádost nebylo třeba blíže odůvodňovat. Žádost o vyvlastnění lze podat až po neúspěšném návrhu na uzavření smlouvy o získání potřebných práv k dotčené nemovitosti. Podle žalovaného není prokázáno, že žadatel nemá v úmyslu vůbec zahajovat vyvlastňovací řízení. Nadto stavebnímu úřadu v územním řízení nepřísluší zkoumat podmínky pro vyvlastnění. Stavební úřad přezkoumal žádost a projednal ji s účastníky řízení a dotčenými orgány a shledal, že nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem. Řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nepředstavuje nové územní řízení, neboť se v něm posuzuje pouze to, zda se podmínky v území nezměnily takovým způsobem, že by jim původní územní rozhodnutí již neodpovídalo.
7. K námitkám ve druhém žalobním bodu žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobkyně v územním řízení nic proti stavebnímu záměru nebo projektové dokumentaci nenamítala a nepodala odvolání. Rovněž v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí žalobkyně žádné takové námitky nevznesla. Stavebnímu úřadu v řízení o umístění stavby, resp. o prodloužení takového územního rozhodnutí nepřísluší posuzovat, zda došlo k uzavření smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene s vlastníkem dotčené nemovitosti. Dále žalovaný uvádí, že navrhovanou sítí elektronických komunikací je řešeno napojení stávajících trvalých staveb, tedy není důvod pro umístění navrhované stavby jako dočasné. K projektové dokumentaci pak dodává, že mimo dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí je pro předmětný stavební záměr podle stavebního zákona nezbytné zpracovat dokumentaci pro provádění stavby, která je podrobnější a kterou mohou zpracovávat pouze autorizované osoby. Projekt pro provádění stavby je pak podkladem pro realizační dokumentaci zhotovitele stavby. Podrobnost zpracovávané dokumentace koresponduje různým fázím řízení. Pokud by bylo třeba pro všechny fáze zpracovávat zcela podrobnou dokumentaci, její členění by pozbylo smyslu.
8. K námitkám ve třetím žalobním bodu žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a dodává, že rychlé a stabilní internetové připojení je de facto zásadní infrastrukturní službou a jeho umísťování spolu s ostatními inženýrskými sítěmi, jako je např. elektřina, je tedy ve veřejném zájmu.
9. Osoba zúčastněná na řízení v písemném vyjádření uvádí, že v předchozí době neuspěla se získáním oprávnění pro výstavbu svého projektu z důvodu vysokých částek, které vlastníci některých pozemků požadovali za zřízení věcného břemene pro realizaci stavby, což je i případ žalobkyně, která následně začala blokovat budování stavby po vydání územního rozhodnutí ve fázi jednání o zřízení věcného břemene. Díky prodloužení původního územního rozhodnutí zúčastněná osoba dosáhla dohody s některými z dalších vlastníků pozemků dotčených plánovanou výstavbou. Konkrétně uzavřela smlouvu o budoucí

smlouvě o zřízení věcného břemene – služebnosti se Správou železnic, státní organizací. Jedná i o uzavření podobné smlouvy se společností České dráhy, a.s. Již nyní podniká kroky vedoucí k zahájení realizace Stavby tam, kde je to možné. Tím, kdo blokuje předmětnou výstavbu veřejné komunikační sítě je právě žalobce, přičemž se jedná o výstavbu veřejné komunikační sítě tzv. nové generace. Osoba zúčastněná na řízení dále uvádí, že se v rámci řízení o prodloužení územního rozhodnutí nezkoumají otázky, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto v rámci rozhodování o umístění stavby. Otázka změny poměrů byla stavebním úřadem dostatečně zkoumána. Nedůvodná je i poslední žalobní námitka týkající se údajné absence veřejného zájmu na realizaci Stavby, k čemuž se již vyjádřil obsáhle žalovaný (v odst. 27 a násl. svého vyjádření) a osoba zúčastněná na řízení se s touto argumentací zcela ztotožňuje.

10. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s takovým projednáním věci výslovně souhlasila a žalovaný ve lhůtě stanovené soudem s takovým projednáním nevyjádřil nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
13. Podle ust. § 104 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích *podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, který podle § 8 odst. 2 oznámil podnikání, je oprávněn v souladu s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o povolení záměru podle stavebního zákona a za splnění dále stanovených podmínek zřizovat a provozovat na cizím pozemku nebo v něm nadzemní nebo podzemní komunikační vedení veřejné komunikační sítě, včetně jejich opěrných bodů nadzemního nebo vytyčovací bodů podzemního komunikačního vedení, telefonní budky a přípojná komunikační vedení veřejné komunikační sítě, přetínat tyto pozemky vodiči a zřizovat v nich vedení veřejné komunikační sítě, jakož i související elektrické přípojky.*
14. Podle ust. § 104 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích *pro zajištění výkonu oprávnění uvedených v odstavcích 1 a 2 uzavře podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť s vlastníkem dotčené nemovité věci písemnou smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti k části dotčené nemovité věci za jednorázovou náhradu a po ukončení výstavby a zaměření polohy vedení smlouvu o zřízení služebnosti ke skutečně dotčené části nemovité věci. Na návrh podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť je možno k zajištění výkonu oprávnění uvedených v odstavcích 1 a 2 s vlastníkem dotčené nemovité věci uzavřít i jinou písemnou smlouvu [...].*
15. Podle ust. § 104 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích *nedojde-li s vlastníkem dotčené nemovité věci k uzavření písemné smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení služebnosti nebo smlouvy o zřízení služebnosti podle odstavce 3 nebo prokáže-li podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, že vlastník dotčené nemovité věci není znám nebo není určen anebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo je-li vlastnictví nemovité věci sporné, či vlastník v dispozici s ní omezen, rozhodne o návrhu podnikatele zajišťujícího veřejnou komunikační síť na zřízení služebnosti vyvlastňovací úřad podle zvláštního právního předpisu nejpozději do 6 měsíců [...].*

16. Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích zajišťování veřejné komunikační sítě, poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, zavádění vysokorychlostních sítí elektronických komunikací podle zákona o opatřeních ke snížení nákladů na budování vysokorychlostních sítí elektronických komunikací a zajišťování sítí elektronických komunikací pro účely bezpečnosti státu se uskutečňují ve veřejném zájmu.
17. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „zákon o vyvlastnění“), vyvlastnění je přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
18. Podle ust. § 3 odst. 2 zákona o vyvlastnění sleduje-li se vyvlastněním provedení změny ve využití nebo v prostorovém uspořádání území, včetně umísťování staveb a jejich změn, lze je provést, jen jestliže je v souladu s cíli a úkoly územního plánování.
19. Podle ust. § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem.
20. Podle ust. § 93 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let.
21. Podle ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námitky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřiblíží.
22. Podle ust. § 92 odst. 1 stavebního zákona územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr, vymezí pozemky pro jeho realizaci, případně stanoví podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování dokumentace pro provádění stavby; tato dokumentace musí být zpracována vždy u stavebních záměrů podle § 103 odst. 1 písm. e) bodů 4 až 8.
23. Podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) bod 4 stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby a zařízení, a to nadzemní a podzemní komunikační vedení sítí elektronických komunikací, jejich antény a stožáry, včetně opěrných bodů nadzemního, nebo vytyčovací bodů podzemního komunikačního vedení, telefonní budky a přípojná komunikační vedení sítě elektronických komunikací a související komunikační zařízení, včetně jejich elektrických přípojek, s výjimkou budov.
24. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že nebyly splněny podmínky pro prodloužení územního rozhodnutí.

25. Předně soud uvádí, že se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že důvodem prodloužení platnosti územního povolení nemůže být déletrvající vyjednávání žadatele s vlastníky dotčených nemovitostí. Podle soudu jde o zcela legitimní důvod pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí, obzvláště jedná-li se o stavební záměr, jehož realizace má zasáhnout do vlastnického práva značného množství dotčených osob (jako je tomu v projednávaném případě), což je u umísťování sítí elektronických komunikací očekávatelné. Soud se též neztotožňuje s námitkou, že žadatel neměl v průběhu v řízení v úmyslu dosáhnout dohody s vlastníky dotčených nemovitostí. Takové tvrzení totiž žalobkyně ničím neprokazuje. Ze spisu ani neplyne žalobkyní tvrzená skutečnost, že je dohoda mezi žadatelem a některými vlastníky dotčených nemovitostí vyloučena. Skutečnost, že k dohodě žadatele a vlastníků pozemku může dojít až po delší době, nemusí nezbytně znamenat, že k ní ve výsledku nedojde. Snaha žadatele, který se snaží dosáhnout dohody před nuceným odnětím či omezením vlastnického práva vlastníků dotčených pozemků, koresponduje s institutem vyvlastnění jako prostředku *ultima ratio*. Premisa žalobkyně, že prodloužením platnosti územního rozhodnutí nedojde k žádné změně je jednak zcela hypotetická, jednak zcela nepřipadná (doba 90 dní dle zákona o vyvlastnění neznamena, že je po jejím uplynutí stavebník povinen zahájit vyvlastňovací řízení). Žadatelův záměr dosáhnout dohody se všemi vlastníky dotčených nemovitostí je předpokladem pro případné budoucí vyvlastňovací řízení, které lze zahájit až v případě, že se žadateli nepodařilo získat oprávnění k nakládání s pozemky na základě smlouvy s vlastníky. I z tohoto důvodu je nedůvodná námitka, že žadatel nemíní a nevyvíjí žádnou aktivitu zahájit vyvlastňovací řízení a že namísto prodloužování územního rozhodnutí měl rovnou přejít do fáze zahájení vyvlastňovacího řízení. Tvrzení, že žadatel skutečně nemíní zahájit vyvlastňovací řízení nadto žalobkyně ničím neprokazuje. Z vyjádření osoby zúčastněné na řízení pak vyplývá, že se jí díky prodloužení platnosti územního rozhodnutí daří dosáhnout dohody s minimálně dvěma vlastníky dotčených nemovitostí. Na tomto místě soud pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014, v němž je uvedeno: „[...] je nutno zkoumat, zda bylo v silách vyvlastnitelce dosažení dohody s vyvlastňovaným a zda pro to něco učinil. (...) Ovšem zásadně platí, že míra aktivity vyžadované po vyvlastniteli se mimo jiné odvíjí od aktivity vyvlastňovaného a od toho, zda jeho požadavky svědčí o jeho skutečném zájmu předejít rozhodnutí o vyvlastnění uzavřením dohody.“
26. K námitce týkající se změny poměrů soud uvádí, že skutečnost, že nedošlo dosud k dohodě mezi žadatelem a všemi vlastníky dotčených nemovitostí neznamena sama o sobě změnu poměrů v území. Z původního územního rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad přezkoumal žádost žadatele, projednal ji s účastníky řízení a dotčenými osobami a shledal, že uskutečněním záměru nedojde k ohrožení zájmů chráněných stavebním zákonem a dalšími předpisy. Předmětem posuzování v řízení o prodloužení platnosti tohoto rozhodnutí stavební úřad zkoumá, zda se v těchto ohledech neodehrály zásadní změny. Za tímto účelem stavební úřad znovu oslovil dotčené orgány. Žádný z nich k prodloužení platnosti daného územního rozhodnutí nic nenamítal. Na základě uvedeného lze dovodit, že k žádné podstatné změně v území nedošlo, neboť právě dotčené orgány se v závazných stanoviscích vyjadřují (závazně) k tomu, zda došlo k nějakým změnám či nikoliv a zda může být veřejný zájem chráněný příslušným dotčeným orgánem zasažen v podstatně větší míře než v době původního územního řízení. Z aktualizovaných vyjádření vlastníků a správců inženýrských sítí nevyplývá, že by některý z nich s umístěním stavby nesouhlasil.

Správní orgány tak změnu podmínek posoudily dostatečně a řádně odůvodnily závěr, proč se tyto podmínky nezměnily.

27. Soud se rovněž neztotožnil s názorem žalobkyně, že v případě prodloužení územního rozhodnutí se jedná o nové rozhodnutí ve smyslu § 101 správního řádu. Byť se tímto rozhodnutím prodlužuje doba trvání územního rozhodnutí, nejedná se o nové rozhodnutí podle písmene c) tohoto ustanovení. Ust. § 101 správního řádu předpokládá provedení *nového řízení a vydání nového rozhodnutí ve věci*. V případě prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle ust. § 93 odst. 3 stavebního zákona však není vedeno nové řízení a není vydáno nové rozhodnutí v původní věci, neboť v řízení o prodloužení platnosti dochází k posouzení jiných otázek, než v původním územním řízení. Nejedná se tak o porušení zásady *ne bis in idem*. Žalobkyně se mylí, tvrdí-li, že správní orgán se nezabýval námitkou, zda jsou splněny podmínky pro vydání „nového“ rozhodnutí, resp. zda v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona jde o „nové“ územní řízení. Již na str. 22 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že *„V řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu hlediska ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona neposuzují, protože o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto, ale posuzuje se pouze zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí. Základním smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 stavebního zákona je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených, a to za předpokladu, že žadatel uvede důvody, pro které nepožádal o vydání stavebního povolení, resp. nezapočal s realizací záměru v souladu s územním rozhodnutím Z dikce zákona, jakož i ze systematického výkladu lze dovodit, že se zde nejedná o přezkoumávání podmínek pro vydání územního rozhodnutí (resp. o opakované územní řízení), ale o správní uvážení orgánu, resp. stavebního úřadu, zda s ohledem na důvody uvedené v žádosti územního rozhodnutí prodlouží, či nikoli.“* Žalovaný dále konstatoval, že v daném případě v územním řízení stavební úřad přezkoumal žádost žadatele, projednal ji s účastníky a dotčenými orgány a dne 6. 6. 2017 vydal územní rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 12. 7. 2017, o jehož prodloužení požádal žadatel dne 25. 2. 2019. Žalovaný poukázal na to, že veřejná síť elektronických komunikací je jako liniové vedení technické infrastruktury podle vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, ve znění pozdějších předpisů (včetně OOP č. 55/2018, kterým byla vydána změna Úpn č. Z 2832/000), přípustným využitím v plochách OB, VV, TVE i SV a následně zdůraznil, že při posuzování důvodů prodloužení platnosti územního rozhodnutí je nezbytně nutné přihlédnout k povaze a rozsahu stavebního záměru, přičemž v dané věci se jedná o stavební záměr *„podzemní vedení optického kabelu sítě elektronických komunikací, délka trasy 1900 m“*, což posoudil žalovaný jako náročný záměr z hlediska své realizace a obstarání nezbytných podkladů pro stavební řízení a dodal, že musí přihlížet i k veřejnému zájmu plynoucímu především ze stanovisek dotčených orgánů. S uvedenou úvahou se soud ztotožňuje. Nadto i kdyby se mělo jednat o nové rozhodnutí dle správního řádu, stavební úřad dostatečně zkoumal, zda jsou podmínky pro vydání předmětného rozhodnutí naplněny a shledal, že tomu tak je.
28. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že na základě předložené dokumentace nelze stavbu řádně umístit. Ust. § 92 odst. 1 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. e) bod 4 stavebního zákona stanoví povinnost u staveb podzemního komunikačního vedení sítě elektronických komunikací vypracovat zpracování dokumentace pro provádění stavby. V územním řízení (tím spíše v řízení o prodloužení územního rozhodnutí) není stanovena povinnost

předložit podrobnou projektovou dokumentaci záměru, a to z důvodu, že na územní řízení zpravidla navazuje samotné stavební řízení. Podobně v daném případě zákon předpokládá, že před realizací stavby bude zpracována dokumentace pro provádění stavby. Námitky žalobkyně do nepřesnosti a neúplnosti projektové dokumentace v územním řízení tak nemohou být důvodné, neboť v územním řízení nejsou na dokumentaci kladeny tak vysoké nároky jako v navazujícím stavebním řízení. Soud pak opětovně připomíná, že v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nedochází k věcnému posouzení záměru a projektové dokumentace, ale pouze ke zkoumání, zda došlo ke změně poměrů v území do takové míry, že původní územní rozhodnutí již neobstojí. Z povahy věci je tedy nadbytečné se v tomto řízení zabývat projektovou dokumentací, která od schválení záměru neprošla žádnou změnou, a proti které žalobkyně v původním územním řízení nevznesla žádné námitky.

29. Obdobně neměl žalovaný povinnost posuzovat zákonnost a přezkoumatelnost původního územního rozhodnutí, neboť již nabylo právní moci dne 12. 7. 2017, žalobkyně proti němu nepodala odvolání, a žalovanému tak nepřislušelo jej přezkoumávat. Je nadto na odvolateli, aby vymezil předmět řízení – přezkumu odvolacího řízení. Druhý žalobní bod je tedy nedůvodný.
30. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá absenci veřejného zájmu na realizaci stavby, kterou měl stavební úřad posuzovat jako předběžnou otázku. Rovněž tento žalobní bod soud neshledává důvodným.
31. Soud se neztotožňuje se žalobkyní, že je třeba v řízení o prodloužení platnosti územního povolení posuzovat naplnění podmínek pro vyvlastnění jako předběžnou otázku. Sama žalobkyně uvedla, že tyto podmínky jsou předmětem vyvlastňovacího řízení. Otázka splnění podmínek pro vyvlastnění není relevantní v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Stavební úřad pouze zkoumá, zda došlo ke změnám v území a nad rámec toho posoudí, zda je v případě projednávaného záměru dán vyvlastňovací titul či nikoliv, jinými slovy, zda lze dotčené pozemky za určitých podmínek vyvlastnit. Nemá tak povinnost, zejména pak není věcně příslušný k posouzení, zda jsou naplněny podmínky pro vyvlastnění. To přísluší až vyvlastňovacímu úřadu v případném vyvlastňovacím řízení. Nadto vzhledem ke skutečnosti, že nelze postavit na jisto, že k vyvlastňovacímu řízení skutečně dojde, je posuzování podmínek pro vyvlastnění rovněž v dané fázi řízení předčasné. Uvedené je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016 – 83, uvedl: „o vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem... Stavební úřad (popř. žalovaný) již dále nemusel zkoumat, zda jsou fakticky splněny všechny podmínky podle zákona o vyvlastnění, a nebylo jeho úkolem

odůvodňovat, v čem spatřuje veřejný zájem ve smyslu § 3 odst. 1 tohoto zákona, neboť tím by vybočil z předmětu územního řízení.“

32. K námitce tvrzené absence veřejného zájmu soud uvádí, že nemá pochybnost, že v daném případě je veřejný důvod dán. Jak vyplývá ze shora uvedené právní úpravy, zavádění vysokorychlostních sítí elektronických komunikací se uskutečňuje ve veřejném zájmu. Mimoto je veřejný zájem dán i stále narůstající potřebou stabilního a vysokorychlostního internetového připojení. Žalobkyně nijak neozřejmila, jak dospěla k závěru, že je podzemní vedení z technologického hlediska překonané. Drtivá většina inženýrských sítí je zbudována právě pod zemí a existence alternativy v podobě bezdrátového internetového připojení sama o sobě neznámá, že by měla být jeho podzemní varianta zastaralá. Je naopak všeobecně známou skutečností, že internet poskytovaný prostřednictvím optického kabelu je dosud bezkonkurenčně tím nejrychlejším a zároveň spolehlivým a stabilním připojením. Zejména v období posledních dvou let je potřeba rychlého a stabilního internetu mnohem vyšší než v letech předchozích, a to mimo jiné z důvodu stále se zvyšujícího počtu lidí, kteří se rozhodli vykonávat práci z domova, ale též z důvodu tzv. nucených „home office“, které zaměstnavatelé nařizují svým zaměstnancům z důvodu omezení šíření nemoci Covid-19. V posledních dvou letech vzrostl počet pravidelných uživatelů internetu i kvůli distanční školní výuce. Je tedy patrné, že potřeba stabilního a rychlého internetu je v dnešní době na vzestupu, a to nejen v důsledku pandemie nemoci Covid-19. Rychlý internet je potřeba i ve firmách a v tzv. „chytrých domácnostech“, jejichž počet s neustále se vyvíjejícími technologiemi narůstá. Z důvodu narůstajícího objemu přenášených dat, který souvisí nejen se stále se zvyšujícím počtem uživatelů internetu, ale i s rozmachem např. streamovacích platforem v posledních letech, je právě optický internet nejideálnější variantou, neboť při přenosu dochází k minimálním datovým ztrátám a jedná se tak v dnešní době o jedno z nejefektivnějších řešení. V neposlední řadě pak je vhodné, mají-li domácnosti na výběr z více poskytovatelů a více technologií. Vystačí-li si jedna domácnost s bezdrátovým připojením, neznámá to, že druhá nebude mít vyšší nároky na připojení. Nadto mají uživatelé internetu možnost dle vlastní volby přejít na rychlejší optický internet, vyvstane-li u nich potřeba. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že pokud poskytovatelé zřizují rychlý internet pouze v obchodně lukrativních lokalitách (sídlištích), absentuje zde veřejný zájem. Umožnění co největšímu počtu lidí přejít na rychlejší internetové připojení je zcela nepochybně ve veřejném zájmu.
33. K námitce, že podzemní vedení jeví jako již překonané a stavby tohoto typu by měly být umísťovány jako dočasné, soud odkazuje na odůvodnění v přechodném odstavci, kde uvádí, že optický internet je v této době technologicky nejvyspělejším řešením napojení domácností a firem na internetovou síť. Lze se jen domýšlet, zda a v jakém časovém horizontu bude tato technologie překonána. Obecný odkaz žalobkyně na hektický vývoj technologií rovněž nemůže znamenat, že by v nejbližší době došlo k vynalezení lepší varianty připojení. Není tak důvod umísťovat stavbu jako dočasnou, když nelze racionálně stanovit, zda a kdy bude tato technologie překonána. Žalovaný nadto v napadeném rozhodnutí uvedl, že navrhovaným záměrem je řešeno propojení stávajících trvalých staveb. Není tak dán důvod pro umístění stavby jako dočasné. Původním územním rozhodnutím byla stavba umístěna jako trvalá a žalobkyně proti tomuto záměru žádnou námitku nevznesla. Soud nepřisvědčil ani námitce, že stavebním záměrem jsou objemově přetěžovány dotčené pozemky. Síť elektronických komunikací nejsou svým objemem tak rozsáhlé jako například kanalizace či vedení plynu (viz záměr, který předpokládá ukládání HDPE trubek o průměru 40 mm) a nelze tak předpokládat, že v důsledku realizace záměru

bude vyčerpána kapacita dotčených pozemků pro případné další (v této fázi hypotetické) umísťované sítě. Rovněž soud neakceptoval názor žalobkyně, že záměr nemá znaky veřejné komunikační sítě, neboť nemá koncové uživatele a nedojde ke zrychlení sítě. Jak soud uvedl již shora, ke zrychlení sítě zcela jistě dojde. Je pak rovněž nanejvýš pravděpodobné, že po realizaci záměru se objeví řada zájemců o nové připojení. Jen stěží lze klást na žadatele požadavek, aby před realizací záměru měl dopředu sjednáno využívání sítě jednotlivými uživateli. Znakům veřejné komunikační sítě se žalovaný podrobně věnoval na stranách 16 až 20 napadeného rozhodnutí, na něž soud pro stručnost odkazuje. Ani existence jiného způsobu řešení umístění stavby neznamená, že by tu nebyl veřejný zájem na její realizaci. V těchto případech dojde vždy k určitému omezení práv vlastníků dotčených nemovitostí, ať již na základě dohody či v případném vyvlastňovacím řízení. Možnost alternativního řešení však nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterým je nadto „pouze“ prodlouženo původní územní rozhodnutí a u něhož není předmětem řízení posuzovat stávající projektovou dokumentaci.

34. Ze shora uvedených důvodů tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
36. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. března 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu